

Mercedes Gancedo, soprano Beatriz Miralles, piano

Estiu al Palau
Dimarts, 01.09.20 – 21 h
Sala de Concerts

Mercedes Gancedo, soprano
Beatriz Miralles, piano

Programa

Carlos Guastavino (1912-2000)

Pueblito, mi pueblo
Jardín antiguo
Pampamapa
Bonita rama de sauce
La rosa y el sauce

Alberto Ginastera (1916-1983)

Canción al árbol del olvido
Cinco canciones populares argentinas
Chacarera
Triste
Zamba
Arrorró
Gato

Kurt Weill (1900-1950)

Speak low

Erik Satie (1866-1925)

La diva de l'Empire

William Bolcom (1938)

Amor
Song of black Max
George

Benjamin Britten (1913-1976)

Tell me the truth about love
Calypso

Francis Poulenc (1899-1963)

Les chemins de l'amour



Durada aproximada: 60 minuts, sense pausa.

Carlos Guastavino (1912-2000)

Pueblito, mi pueblo

Text de Francisco Silva y Valdés (1873-1940)

Pueblito, mi pueblo.
Extraño tus tardes.
Querido pueblito
no puedo olvidarte.
¡Cuánta nostalgia ceñida
tengo en el alma esta tarde!
¡Ay! Si pudiera otra vez,
bajo tus sauces soñar,
viendo las nubes que pasan.
¡Ah! Y cuando el sol ya se va,
sentir la brisa al pasar
fragante por los azahares.
Pueblito, mi pueblo.
Extraño tus tardes.
Querido pueblito
no puedo olvidarte.
Querido pueblito
no puedo olvidarte.

Jardín antiguo

Text de Luis Cernuda Bidón (1902-1963)

Ir de nuevo al jardín cerrado,
que tras los arcos de la tapia,
entre magnolios, limoneros
guarda el encanto de las aguas.
Oír de nuevo en el silencio
vivo de trinos y de hojas,
el susurro tibio del aire
donde las almas viejas flotan.
Ver otra vez el cielo hondo
a lo lejos, la torre esbelta
tal flor de luz sobre las palmas:
las cosas todas siempre bellas.
Sentir otra vez, como entonces,
la espina aguda del deseo,
mientras la juventud pasada
vuelve. Sueño de un dios sin tiempo.

Pampamapa

Text de Hamlet Lima Quintana (1923-2002)

Yo no soy de estos pagos pero es lo mismo,
he robado la magia de los caminos.
Esta cruz que me mata, me da la vida.
Una copla me sangra que canta herida.
No me pidas que deje mis pensamientos
no encontrarás la forma de atar al viento.
Si mi nombre te duele, échalo al agua,
no quiero que tu boca se ponga amarga,
se ponga amarga.
A la huella, mi tierra, tan trasnochada.
Yo te daré mis sueños, dame tu calma.
Como el pájaro antiguo conozco el rastro,
sé cuando el trigo es verde, cuando hay que amarlo.
Por eso es que, mi vida, no te confundas,
el agua que yo busco es más profunda.
Para que fueras cierto te alcé en un canto,
ahora te dejo solo, me voy llorando.
Pero nunca, mi cielo, de pena muero.
Junto a la luz del día nazco de nuevo,
nazco de nuevo.
A la huella, mi tierra, tan trasnochada.
Yo te daré mis sueños, dame tu calma.

Bonita rama de sauce

Text d'Arturo Vázquez Cey (1888-1958)

Bonita rama de sauce,
bonita rama de amor,
nunca floreció, que siempre
se quedó diciendo adiós.
El río pasa y la peina,
el río la jura amar.
La rama le da sus trenzas.
El río miente y se va.
El viento pasa y la besa,
el tallo le hace cimbrar,
toda la ramita canta,
el viento miente y se va.
Se va, se va,
y la ramita se inclina,
no la verán sollozar.
Y la ramita se inclina,
no la verán sollozar.
Bonita rama de sauce,
bonita rama de amor,
florecida de alegría
con el alba amaneció.
Debajo de su caricia
dormido estaba el cantor,
de la guitarra y la boca
le nacía una canción.
Más dulce que viento y río,
la noche entera cantó,
coronado por la rama,
abrazadito quedó.
Cantar, cantar,
las verdes coplas del sauce,
altas por el cielo van.
Cantar, cantar,
las verdes coplas del sauce,
altas por el cielo van.

La rosa y el sauce

Text de Francisco Silva y Valdés

La rosa se iba abriendo
abrazada al sauce,
el árbol apasionado,
la amaba tanto;
pero una niña, una niña coqueta
se la ha robado
y el sauce desconsolado
la está llorando.

Alberto Ginastera (1916-1983)

Canción al árbol del olvido

Text de Fernán Silva Valdés (1887-1975)

En mis pagos hay un árbol,
que del olvido se llama,
al que van a despenarse, vidalitay,
los moribundos del alma.
Para no pensar en vos,
bajo el árbol del olvido,
me acosté una nohecita, vidalitay,
y me quedé bien dormido.
Al despertar de aquel sueño
pensaba en vos otra vez,
pues me olvidé de olvidarte, vidalitay,
en quantito me acosté

Cinco canciones populares argentinas

Chacarera

A mí me gustan las ñatas
y una ñata me ha tocado,
ñato será el casamiento
y más ñato el resultado.
Cuando canto chacareras
me dan ganas de llorar
porque se me representa
Catamarca y Tuoumán.

Triste

¡Ah!
Debajo de un limón verde
donde el agua no corría
entregué mi corazón
a quien no lo merecía.
¡Ah!
Triste es el día sin sol
triste es la noche sin luna
pero más triste es querer
sin esperanza ninguna.
¡Ah!

Zamba

Hasta las piedras del cerro
y las arenas del mar
me dicen que no te quiera
y no te puedo olvidar.
Si el corazón me has robado
el tuyo me lo has de dar;
el que lleva cosa ajena
con lo suyo ha de pagar.
¡Ay!

Arrorró

Arrorró mi nene,
arrorró mi sol,
arrorró pedazo
de mi corazón.
Este nene lindo
se quiere dormir
y el pícaro sueño
no quiere venir.

Gato

El gato de mi casa
es muy gauchito
pero cuando lo bailan
zapateadito.
Guitarrita de pino
cuerdas de alambre.
Tanto quiero a las chicas,
digo, como a las grandes.
Esa moza que baila
mucho la quiero
pero no para hermana
que hermana tengo.
Que hermana tengo
sí, ponete al frente
aunque no sea tu dueño,
digo, me gusta verte.

Kurt Weill (1900-1950)

Speak low

Text de Frederic Ogden Nash (1902-1971)

Speak low, when you speak love
Our summer day, withers away
Too soon, too soon

Speak low, when you speak love
Our moment is swift,
like ships adrift, were swept apart
Too soon

Speak low, darling speak low
Love is a spark, lost in the dark
Too soon, too soon

I feel, wherever I go
That tomorrow is here, tomorrow is near
And always too soon

Time is so old, and love's so brief
Love is pure gold
And time a thief.

We're late, darling we're late
The curtain descends, everything ends
Too soon, too soon

I wait, darling I wait
When you speak low to me,
Speak love to me and soon.

Parla en veu baixa

*Parla en veu baixa quan parlis, amor;
el nostre dia d'estiu s'esvaeix
d'hora, massa d'hora.*

*Parla en veu baixa quan parlis, amor;
el nostre moment passa veloç,
com vaixells a la deriva, ens ha escombrat
massa d'hora.*

*Parla en veu baixa, estimada;
l'amor és una espurna, perduda en la foscor massa
d'hora, massa d'hora.*

*Onsevilla que vagi, sento
que demà és a prop, que demà és aquí,
i sempre abans d'hora.*

*El temps és tan vell i l'amor tan breu,
l'amor és or pur
i el temps, un lladre.*

*Arribem tard, estimada, se'ns fa tard,
cau el teló, tot acaba
massa d'hora.*

*Espero, estimada, espero
que parlis en veu baixa per a mi,
parla amb mi, amor, i fes-ho aviat.*

Erik Satie (1866-1925)

La diva de l'Empire

Text de Charles Bessat dit Numa Blès (1871-1917)

Sous le grand chapeau Greenaway,
Mettant l'éclat d'un sourire,
D'un rire charmant et frais
De *baby* étonné qui soupire,
Little girl aux yeux veloutés,
C'est la diva de l'Empire.
C'est la rein' dont s'éprennent
Les *gentlemen*
Et tous les *dandys*
De Piccadilly.

Dans un seul *yes* elle met tant de douceur
Que tous les snobs en gilet à coeur,
L'accueillant des hourras frénétiques,
Sur la scène lancent des gerbes de fleurs,
Sans remarquer le rire narquois
De son joli minois.

Elle danse presque automatiquement
Et soulève, oh très pudiquement,
Ses jolis dessous de fanfreluches,
De ses jambes montrant le frétillement.
C'est à la fois très très innocent
Et très très excitant.

La diva de l'Empire

Sota el gran barret Greenaway,
oferint un somriure resplendent,
amb una rialla encisadora i fresca
de baby sorpresa que sospira,
little girl d'ulls vellutats,
és la diva de l'Empire.
És la reina de la qual s'enamoren
els gentlemen
i tots els dandys
de Piccadilly.

En un sol yes, hi posa tanta dolçor
que tots els esnobs d'armilla creuada
acollint-la amb "visques!" frenètics,
llancen rams de flors a l'escenari,
sense percebre el riure burleta
de la seva cara bonica.

Balla quasi automàticament
i aixeca, oh molt púdicament,
els seus bonics enagos de volants,
mostrant el bellugueig de les seves cames.
És molt, molt innocent.
a la vegada que molt, molt excitant.

William Bolcom (1938)

Amor

Text d'Arnold Weinstein (1927-2005)

It wasn't the policeman's fault
In all the traffic roar
Instead of shouting "Halt!"
When he saw me, he shouted, "Amor!"

Even the ice cream man
(free ice creams by the score!)
Instead of shouting "Butter pecan!"
One look at me, he shouted, "Amor!"

All over town it went that way
Everybody took off the day
Even philosophers understood
How good was the good
'Cause I looked so good!

The poor stopped taking less
The rich stopped needing more
Instead of saying "no" and "yes"
Both looking at me shouted "Amor!"

My stay in town was cut short
I was dragged to court
The judge said I disturbed the peace
And the jury gave him what for!
The judge raised his hand
And instead of desist and cease
Judgie came to the stand
Took my hand and whispered "Amor!"

Night was turning into day
I walked alone away
(Never see that town again.)
But as I passed the church house door
Instead of singing "Amen"
The choir was singing, "Amor!"

Amor

*No va ser culpa del policia
en el bronzit del trànsit
en comptes de cridar "Aturi's!",
quan em va veure, va cridar "Amor!"*

*Fins i tot el gelater
(gelats gratis a dojo!)
en comptes de cridar "Mantega i nou!",
quan em va veure va cridar "Amor!"*

*Va passar el mateix per tota la ciutat
tothom es va agafar el dia lliure;
fins i tot els filòsofs van entendre
les bondats d'allò que és bo
perquè jo estava molt bé!*

*El pobre va deixar de tenir menys
el ric va deixar de voler més;
en lloc de dir "no" i "sí"
els dos em miraven i cridaven "Amor!"*

*La meva estada a ciutat es va estroncar
em van arrossegar davant els tribunals,
el jutge va dir que pertorbava la pau
i el jurat va emetre el seu veredicté.
El jutge va aixecar la mà
i en lloc d'ordenar que m'aturés
el jutge es va apropar a l'estrada,
em va agafar la mà i va murmurar "Amor!"*

*La nit es convertia en dia
jo em vaig allunyar caminant
(Per no tornar a veure mai aquella ciutat.)
Però quan vaig passar per la porta de l'església
en comptes de cantar "Amén!"
el cor estava cantant "Amor!"*

Song of Black Max

Text d'Arnold Weinstein

He was always dressed in black
Long black jacket, broad black hat
Sometimes a cape
And as thin, and as thin as rubber tape:
Black Max

He would raise that big black hat
To the big shots of the town
Who raised their hats right back
Never knew they were bowing to
Black Max

I'm talking about night in Rotterdam
When the right night people of all the town
Would find what they could
In the night neighborhood of
Black Max

There were women in the windows
With bodies for sale
Dressed in curls like little girls
In little dollhouse jails
When the women walked the street
With the beds upon their backs
Who was lifting up his brim to them?
Black Max!

And there were looks for sale
The art of the smile --
(Only certain people walked that mystery mile:
Artists, charlatans, vaudevillians
Men of mathematics, acrobatics and civilians)
There was knitting-needle music
From a lady organ-grinder
With all her sons behind her
Marco, Vito, Benno
(Was he strong! Though he walked like a woman)
And Carlo, who was five
He must be still alive!

Ah, poor Marco had the syph, and if
You didn't take the terrible cure those days
You went crazy and died and he did
And at the coffin
Before they closed the lid
Who raised his lid?
Black Max!

Cançó de Black Max

*Sempre vestia de negre
jaqueta negra llarga, barret negre ample
de vegades una capa
i era prim, prim com la cinta aïllant:
en Black Max.*

*Enlairava el seu gran barret negre
davant els peixos grossos de la ciutat
que li tornaven la salutació amb el barret
sense saber que feien una reverència a en
Black Max.*

*Estic parlant de la nit de Rotterdam
quan els noctàmbuls de tota la ciutat
trobaven el que podien
al barri nocturn de
Black Max.*

*Hi havia dones als aparadors
amb el seu cos a la venda
vestides amb rinxols com nenes petites
a petites presons de nines.
Quan les dones eren al carrer
amb els llits a les esquenes
qui les saludava amb visera?
En Black Max!*

*I hi havia mirades en venda
l'art del somriure--
(Poques persones recorrien aquella milla misteriosa:
artistes, xarlatans, artistes de vodevil,
matemàtics, acròbates i civils.)
Se sentia tricotar la música
d'una organista
amb tots els seus fills al darrere:
Marco, Vito, Benno
(Era molt fort! Tot i que caminava com una dona.)
I Carlo, que tenia cinc anys
encara deu ser viu!*

*Oh, el pobre Marco tenia sífilis, i si
no prenia el terrible tractament
et tornaves boig i mories, i ell va morir
i al costat del fèretre
abans de tancar la tapa
qui va aixecar la tapa?
En Black Max!*

I was climbing on the train
One day going far away
To the good old U.S.A.
When I heard some music
Underneath the tracks
Standing there beneath the bridge
Long black jacket, broad black hat
Playing the harmonica, one hand free
To lift that hat to me:
Black Max

George

Text d'Arnold Weinstein

My friend George used to say
“Oh, call me Georgia, hon
Get yourself a drink.”
And sang the best soprano
In our part of town
In beads, brocade, and pins
He sang if you happened in
Through the door he never locked
And said, “Get yourself a drink.”
And sang out loud
Till tears fell in the cognac
And in the chocolate milk and gin
And on the beads, brocade, and pins
When strangers happened through his open door
George said, “Stay,
but you gotta keep quiet while I sing,
and then a minute after
And call me Georgia.”
One fine day a stranger
In a suit of navy blue
Took George’s life
With a knife
George had placed beside
an apple pie he’d baked
And stabbed him in the middle
Of “Un bel dì vedremo”
Which he sang for this particular stranger
Who was in the United States Navy
The funeral was at the cocktail hour
We knew George would like it that way
Tears fell on the beads,
brocade, and pins
In the coffin
Which was white

*Jo estava pujant al tren
un dia, marxava lluny,
als estimats Estats Units,
quan vaig sentir una música
sota les vies.
Dret sota el pont,
jaqueta negra llarga, barret negre ample
tocant l'harmònica, només amb una mà
per saludar-me amb l'altra aixecant el barret:
en Black Max.*

George

*El meu amic George sempre deia:
“Oh, em pots dir Georgia, estimat,
pren-te alguna cosa.”
I cantava com la millor soprano
de la nostra part de la ciutat;
amb perles, brocat i fermalls
cantava quan entraves.
Mai tancava la porta
i deia: “Pren-te alguna cosa.”
I cantava fort
fins que les llàgrimes queien al conyac
i a la xocolata amb llet i la ginebra
i a les perles, el brocat i els fermalls.
Si mai entraven forasters per la porta oberta
en George deia: “Quedeu-vos,
però heu d'estar callats mentre canto,
i un minut després
i digueu-me Georgia.”
Un bon dia un foraster
amb un vestit blau marí
va llevar la vida del George
amb un ganivet.
En George havia reservat
un pastís de poma que havia cuinat
i el va apunyalar enmig
d’“Un bel dì vedremo”
quan ell cantava per a aquest foraster
que era de la Marina dels Estats Units.
El funeral va ser a l'hora del còctel,
sabíem que al George li hauria agradat així;
les llàgrimes van caure sobre les perles,
el brocat i els fermalls
al fèretre
que era blanc*

Because George was a virgin
Oh, call him Georgia, hon
Get yourself a drink
You can call me Georgia, hon
Get yourself a drink!

*perquè en George era verge.
Oh, digues-li Georgia, estimat
pren-te alguna cosa.
Em pots dir Georgia, estimat
pren-te alguna cosa!*

Benjamin Britten (1913-1976)

Tell me the truth about Love

Text de Wystan Hugh Auden (1907-1973)

Some say that love's a little boy
And some say he's a bird
Some say he makes the world go around
And some say that's absurd
But when I asked the man next door
Who looked as if he knew
His wife got very cross indeed
And said it wouldn't do

Does it look like a pair of pyjamas
Or the ham in a temperance hotel?
Does its odour remind one of llamas
Or has it a comforting smell?
Is it prickly to touch as a hedge is
Or soft as eiderdown fluff?
Is it sharp or quite smooth at the edges?
O tell me the truth about love

Your feelings, when you meet it
I'm told, you can't forget
I've sought it since I was a child
And I ain't found it yet
I'm getting on
What kind of creature it can be
When it bothers people so

When it comes, will it come without warning
Just as I'm picking my nose?
Will it knock on my door in the morning
Or step in the bus on my toes?
Will it come like a change in the weather?
Will its greeting be courteous or bluff?
Will it alter my life altogether?
O tell me the truth about love
Please, come on and tell me the truth about love

Digue'm la veritat sobre l'amor

*Hi ha qui diu que l'amor és un noi
i hi ha qui diu que és un ocell.
Hi ha qui diu que fa girar el món
i hi ha qui diu que és absurd.
Però quan ho he preguntat, el meu veí
que semblava que ho sabia,
la seva dona s'ha enfadat molt
i ha dit que no ho faria.*

*És com un pijama o com el pernil
d'un hotel de la lliga de la Temprança?
La seva aroma recorda la de les flames
o és una aroma reconfortant?
És de tacte espinós com una bardissa
o suau com el plomissol?
Tè les vores suaus o afilades?
Oh, digues-me la veritat sobre l'amor.*

*Els sentiments, quan te'l trobes,
m'han dit que no el pots oblidar.
L'he buscat des que soc petit
i encara no l'he trobat.
He posat fil a l'agulla,
quin tipus de criatura pot ser
que pertorba tant tothom?*

*Quan vingui, vindrà sense avisar
mentre m'estic rasant el nas?
Trucarà a la porta al matí
o em trepitjarà els dits del peu a l'autobús?
Vindrà en forma de canvi de temps?
Em saludarà amablement o em faronejarà?
Alterarà la meua vida completament?
Oh, digues-me la veritat sobre l'amor,
sisplau, vine i digues-me la veritat sobre l'amor.*

Calypso

Text de Wystan Hugh Auden

Driver drive faster and make a good run
Down the Springfield Line under the shining sun

Fly like an aeroplane, don't pull up short
Till you brake for Grand Central Station, New York

For there in the middle of the waiting-hall
Should be standing the one that I love best of all

If he's not there to meet me when I get to town
I'll stand on the side-walk with tears rolling down

For he is the one that I love to look on
The acme of kindness and perfection

He presses my hand and he says he loves me
Which I find an admirable peculiarity

The woods are bright green on both sides of the line
The trees have their loves though they're different from mine

But the poor fat old banker in the sun-parlour car
Has no one to love him except his cigar

If I were the Head of the Church or the State
I'd powder my nose and just tell them to wait

For love's more important and powerful than
Even a priest or a politician

Calypso

*Conductor, ves més ràpid i fes una bona carrera
per la línia de Springfield sota el sol brillant.*

*Vola com un avió, no et quedis curt
fins que frenis a Grand Central Station, Nova York.*

*Allà, al bell mig de la sala d'espera
hauria d'estar qui més estimo del món.*

*Si no hi és per rebre'm quan arribi a la ciutat
em quedaré a l'andana amb llàgrimes als ulls.*

*Perquè ell és l'únic a qui m'encanta mirar
el summum de la bondat i la perfecció.*

*M'estreny la mà i em diu que m'estima
i jo ho trobo una admirable peculiaritat.*

*Els boscos són verd brillants als dos costats de la línia,
els arbres tenen els seus amors, que són diferents del meu.*

*Però el pobre banquer gras que seu en una caravana
no té ningú que l'estimi, tret del seu cigar.*

Si jo fos el cap de l'Església o de l'Estat em retocaria el maquillatge i els diria que s'esperessin.

*Perquè l'amor és més important i poderós
fins i tot que un sacerdot o un polític.*

Francis Poulenc (1899-1963)

Les chemins de l'amour

Text de Jean Anouilh (1910-1987)

Les chemins qui vont à la mer
ont gardé de notre passage
Des fleurs effeuillées
et l'écho sous les arbres
De nos deux rires clairs.
Hélas des jours de bonheur
Radieuses joies envolées,
je vais sans retrouver trace dans mon coeur.

Chemins de mon amour
Je vous cherche toujours
Chemins perdus vous n'êtes plus
Et vos échos sont sourds
Chemins du désespoir,
Chemins du souvenir,
Chemins du premier jour,
Divins chemins d'amour.

Si je dois l'oublier un jour,
la vie effaçant toute chose,
Je veux dans mon coeur qu'un souvenir repose
Plus fort que l'autre amour.
Le souvenir du chemin
Où tremblante et toute éperdue,
un jour j'ai senti sur moi brûler tes mains.

Chemins de mon amour...

Els camins de l'amor

*Els camins que duen al mar
han guardat, del nostre pas,
flors desfullades
i l'eco sota els arbres
dels nostres riures clars.
Ai! D'aquells dies feliços
radiants alegries arrabassades,
busco i no en trobo traces al meu cor.*

*Camins del meu amor
sempre us busco,
camins perduts heu marxat
i els vostres ecos han desaparegut,
camins de desesperança,
camins del record,
camins del primer albor,
divins camins d'amor.*

*Si algun dia l'hagués d'oblidar,
perquè la vida tot ho esborra,
vull que un record pervisqui al meu cor
amb més força que l'altre amor.
El record del camí
on, tremolosa i apassionada,
vaig sentir les teves mans ardents.*

Camins del meu amor...

Argentina i nicotina

Un talent especial pel gènere de la cançó i, òbviament, el seu origen argentí fan de la soprano Mercedes Gancedo una intèrpret ideal de les cançons de dos dels gegants de la música del seu país: Carlos Guastavino i Alberto Ginastera.

El trajecte vital de Guastavino el va dur de la seva Santa Fe natal a Buenos Aires i, posteriorment, a una carrera internacional –gràcies a l'enorme difusió de les seves cançons de caràcter folklorista–, per acabar la vida on la va començar: aquella Santa Fe que evoca a *Pueblito, mi pueblo*, una de les seves cançons més populars.

Ginastera, en canvi, va tenir un contacte intens amb les avantguardes, especialment amb Aaron Copland, i el seu estil i catàleg, molt més eclèctic, abraça des del serialisme fins a un nacionalisme proper al del seu compatriota, com es percep a *Canción al árbol del olvido* o *Cinco canciones populares argentinas*.

L'altra qualitat destacada en Mercedes Gancedo és, sens dubte, el vessant teatral. Una mostra n'és el programa que ens presenta avui, acompanyada per Beatriz Miralles, farcit d'obres d'autors ben dispers unides pel sòlid fil conductor del cabaret.

Des del nostre contemporani William Bolcom i les seves brillants *Cabaret songs* fins al Kurt Weill més allunyat de Berlín i proper a Broadway de *Speak low*; des de l'excitant *cakewalk* prejazístic d'Erik Satie de *La diva de l'Empire* a les subtiletes poeticocabareteres dels W. H. Auden i Benjamin Britten, en què el teatre, l'humor i un cert perfum de nicotina s'imposen a l'ambient. Un ambient nocturn que desemboca, inevitablement, en la nostàlgia de *Les chemins de l'amour* que Francis Poulenc va escriure per a l'obra *Léocadia* de Jean Anouilh i que va fer cèlebre Yvonne Printemps.

Antoni Colomer, crític musical

Mercedes Gancedo, soprano

Nascuda a l'Argentina, debutà amb 18 anys en el rol de Despina al Teatro Roma de Buenos Aires. Formada amb Jaume Aragall, Teresa Berganza, Mirella Freni, Montserrat Caballé i Cecilia Bartoli, entre d'altres, combina la seva faceta operística amb l'activitat en el camp del lied i la música simfònica.

Guanyadora de beques i premis atorgats per la Fundació Mozarteum, Fundació Victoria de los Ángeles, Concurs Tenor Viñas i el Premi Primer Palau, entre d'altres, Gancedo ha actuat sota la batuta dels mestres Gustavo Dudamel, Enrico Delamboy, Riccardo Frizza i Josep Pons, entre d'altres.

Entre els seus darrers rols operístics destaquen Elle (*La voix humaine*, Poulenc), Mariana (*Mariana en sombras*, García Demestres) i Lola (*Cavalleria rusticana*, Leoncavallo).

És habitual als escenaris del Gran Teatre del Liceu, Festival Castell de Peralada, Festival LIFE Victoria, Schubertiada a Vilabertran, Palau de la Música Catalana, Oxford Lieder Festival i Fundación Juan March.

Beatriz Miralles, piano

Va fer els estudis superiors de piano clàssic al Conservatorio Superior de Música de Madrid amb la catedràtica Pilar Bilbao i cursà, a més, l'especialitat d'acompanyament vocal amb el professor Juan Antonio Álvarez Parejo. S'ha format també amb els pianistes Leonel Morales, Iván Cítera, Ofelia Montalbán i ha rebut *masterclasses* de diversos professors internacionals. Durant l'escola d'estiu 2013 del Conservatori Superior de Freiburg aprofundí en el Liedgestaltung (acompanyament vocal) amb el repertorista Matthias Alteheld i l'any 2016 finalitzà el Màster de Lied Victoria de los Ángeles a l'ESMUC, sota el mestratge de Francisco Poyato.

Des de l'any 2015 forma duo estable amb la cantant Mercedes Gancedo i han estat guardonades en diversos concursos de cambra i han actuat al Palau de la Música Catalana, L'Auditori, Oxford Lieder Festival o el LIFE Victoria. El desembre del 2017 Gancedo i Miralles van enregistrar el seu primer disc, *Cooking America!* També han enregistrat dues obres per a l'àlbum Líricas de Daniel Lozano i una maqueta amb Catalunya Música al Petit Palau.

Amb la col·laboració de:



ASSOCIACIÓ
ORFEO
CATALÀ



Ajuntament
de Barcelona
Institut de Cultura



Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura



GOBIERNO
DE ESPAÑA

MINISTERIO
DE CULTURA
Y DEPORTE



Troba'ns a:



www.palaumusica.cat

D.L.: B 6579-2020

També et pot interessar

Estiu al Palau
Dimarts, 15.09.20 – 20 h
Sala de Concerts

Preu: 25 euros

Daumants Liepiņš, piano
Guanyador del Concurs Internacional Maria Canals 2019
F. Liszt: “Sposalizio”, d’*Années de pèlerinage* (llibre II)
F. Liszt: *Sonata en Si menor*
E. Granados: “Quejas, o la maja y el ruiseñor” de *Goyescas*
M. Ravel: *Sonatine*